Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
MICHAL BOBEK
28 päivänä heinäkuuta 2016 [1]

Asia C-289/15

Grundza

(Ennakkoratkaisupyyntö – Krajský súd v Prešove (Prešovin alueellinen tuomioistuin, Slovakia))

Oikeudellinen yhteistyö rikosoikeuden alalla — Puitepäätös 2008/909/YOS — Täytäntöönpanovaltion kansalainen, jolle on määrätty tuomion antaneessa valtiossa rangaistus viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estämisestä — Kaksoisrangaistavuuden edellytys

I **Johdanto**

1. Grundza on Slovakian kansalainen. Hänet pidätettiin, koska hän oli ajanut Prahassa autoa vastoin tšekkiläisen hallintoviranomaisen aiempaa päätöstä, jolla häntä oli kielletty ajamasta moottoriajoneuvoa. Tämän jälkeen tšekkiläinen tuomioistuin määräsi Grundzalle 15 kuukauden vankeusrangaistuksen muun muassa ”viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estämisestä”.

2. Tšekkiläinen viranomainen on pyytänyt puitepäätöksen 2008/909/YOS [2] perusteella Grundzalle annetun tuomion tunnustamista ja rangaistuksen suorittamista Slovakiassa. Pyyntöä käsittelevä slovakialainen tuomioistuin kuitenkin epäilee, voiko kaksoisrangaistavuuden edellytys nyt käsiteltävässä asiassa täyttyä, koska päätöksen, jonka täytäntöönpano on estetty, on tehnyt tšekkiläinen eikä slovakialainen viranomainen.

3. Nyt käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuinta pyydetään tulkitsemaan kaksoisrangaistavuuden edellytystä puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 3 kohdan soveltamisen kannalta. Mitkä seikat ovat tältä kannalta merkityksellisiä ja miten abstraktisti niitä olisi arvioitava, jotta kaksoisrangaistavuuden edellytys täyttyisi?

II **Asiaa koskevat oikeussäännöt**

A *Unionin oikeus*

4. Puitepäätöksen 2008/909 3 artiklan 1 kohdan mukaan puitepäätöksen ”tarkoituksena on vahvistaa säännöt, joiden mukaisesti jäsenvaltion on tuomitun sosiaalisen kuntoutuksen helpottamiseksi tunnustettava tuomio ja pantava rangaistus täytäntöön”.

1 — Alkuperäinen kieli: englanti.

2 — Vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta rikosasioissa annettuihin tuomioihin, joissa määrätään vapausrangaistus tai vapauden menetyksen käsittävä toimenpide, niiden täytäntöön panemiseksi Euroopan unionissa 27.11.2008 tehty neuvoston puitepäätös (EUVL 2008, L 327, s. 27).

5. Puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 1 kohdassa luetellaan 32 rikosta, joiden osalta kaksoisrangaistavuuden edellytyksen täyttymistä ei tarvitse tutkia, jotta tuomio voitaisiin tunnustaa ja rangaistus panna täytäntöön.

6. Puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 3 kohdassa säädetään, että ”muiden kuin 1 kohdassa mainittujen rikosten osalta täytäntöönpanovaltio voi asettaa tuomion tunnustamisen ja rangaistuksen täytäntöönpanon edellytykseksi, että tuomio liittyy tekoihin, jotka myös täytäntöönpanovaltion lainsäädännön mukaisesti katsotaan rikoksiksi niiden tunnusmerkistöstä tai kuvauksesta riippumatta”.

7. Puitepäätöksen 2008/909 9 artiklassa luetellaan perusteet tuomion tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta kieltäytymiselle. Nyt käsiteltävän asian kannalta merkityksellinen on sen 1 kohdan d alakohta, jonka mukaan täytäntöönpanovaltion toimivaltainen viranomainen voi kieltäytyä tunnustamasta tuomiota ja panemasta rangaistusta täytäntöön, jos ”tuomio liittyy 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitetussa tapauksessa – – tekoihin, jotka eivät täytäntöönpanovaltion lainsäädännön mukaan olisi rikoksia. Vero-, tulli- ja valuutta-asioiden osalta tuomion täytäntöönpanosta ei kuitenkaan voida kieltäytyä sillä perusteella, että täytäntöönpanovaltion lainsäädännössä ei määrätä samantyyppisiä veroja tai se ei sisällä veroja, tulleja tai valuuttatoimia koskevia samantyyppisiä säännöksiä kuin tuomion antaneen valtion lainsäädäntö”.

B *Kansallinen lainsäädäntö*

8. Slovakia saattoi puitepäätöksen 2008/909 osaksi kansallista oikeusjärjestystään Euroopan unionissa vapausrangaistuksen määräämisestä annettujen rikostuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta annetulla lailla nro 549/2011 (zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii). Pannessaan täytäntöön puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 3 kohtaa Slovakia päätti pysyttää kaksoisrangaistavuuden edellytyksen voimassa kyseisessä säännöksessä tarkoitettujen rikosten osalta.

9. Lain nro 549/2011 4 §:n 1 momentin mukaan tuomio on lähtökohtaisesti mahdollista tunnustaa ja panna täytäntöön Slovakiassa, jos teko, josta tuomio on annettu, on rikos myös Slovakian oikeusjärjestyksen perusteella. Lain nro 549/2011 16 §:n 1 momentin b kohdan mukaan ”tuomioistuin kieltäytyy tuomion tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta, jos teot, joista tuomio on annettu, eivät ole rikoksia Slovakian oikeusjärjestyksessä – –”.

10. Viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estäminen sisältyy rikosnimikkeenä sekä Slovakian että Tšekin lainsäädäntöön. Tämän rikoksen määritelmä on kummankin oikeusjärjestyksessä lähes samanlainen.

11. Tšekin rikoslain nro 40/2009 (zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník) 337 §:n 1 momentin a kohdan mukaan ”henkilö, joka estää tuomioistuimen ratkaisun tai muun viranomaisen päätöksen täytäntöönpanon tai vaikeuttaa sitä merkittävästi harjoittamalla toimintaa, joka on häneltä kielletty tällaisella ratkaisulla tai päätöksellä, taikka jolta on peruutettu vastaava lupa tai joka on menettänyt tällaisen luvan jonkin muun oikeussäännön perusteella, määrätään enintään kahden vuoden vankeusrangaistukseen”.

12. Slovakian rikoslain (zákon č. 300/2005 Z.z., Trestný zákon) 348 §:n 1 momentin d kohdan mukaan ”henkilö, joka estää tuomioistuimen ratkaisun tai muun viranomaisen päätöksen täytäntöönpanon tai vaikeuttaa sitä merkittävästi harjoittamalla toimintaa, joka on häneltä kielletty tällaisella ratkaisulla tai päätöksellä, määrätään enintään kahden vuoden vankeusrangaistukseen”.

13. Kaksoisrangaistavuuden edellytystä on jo tarkasteltu kahdessa Najvyšši súd Slovenskej republikyn (Slovakian tasavallan ylin tuomioistuin, jäljempänä NS) antamassa tuomiossa, joista kumpaankin viitataan ennakkoratkaisupyynnössä. Kumpikin ratkaisu koski tuomittujen siirtämistä ja kaksoisrangaistavuuden edellytyksen soveltamista tosiseikoiltaan hyvin samankaltaisissa tilanteissa – molemmissa oli kyse Tšekissä annetun viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estämistä koskevan tuomion tunnustamisesta Slovakiassa. Näitä tuomioita ei kuitenkaan annettu erityisesti puitepäätöksen 2008/909 yhteydessä, vaan ne liittyivät sitä edeltäneeseen oikeudelliseen järjestelmään, jota kyseisenä aikana sovellettiin.

14. NS katsoi vuonna 2010 antamassaan tuomiossa, ettei kaksoisrangaistavuuden edellytys täyttynyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olleen rikoksen eli viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estämisen osalta. Tähän oli syynä ns. kaksoisrangaistavuuden konkreettinen arviointi, jonka perusteella NS oli tullut siihen johtopäätökseen, että yksi Slovakian lain mukaisista rikoksen tunnusmerkeistä puuttui: tunnustettava tšekkiläinen tuomio ei liittynyt slovakialaisen viranomaisen tekemään päätökseen. [3]

15. Myöhemmin NS kuitenkin muutti kantaansa. Se totesi eräässä toisessa asiassa, että konkreettisen arvioinnin perusteella kaksoisrangaistavuuden edellytys tosiasiallisesti täyttyi siltä osin kuin kyse oli rikoksesta, joka liittyi viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estämiseen. NS katsoi, että Tšekin suojattua intressiä, jota Tšekissä tehdyn viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estämisellä oli loukattu, oli arvioitava analogisesti siten kuin kyseessä olisi Slovakian valtion intressi. Se, ettei rikos koskenut Slovakian vaan Tšekin viranomaisen tekemää päätöstä, ei siis estänyt toteamasta, että kaksoisrangaistavuuden edellytys oli täyttynyt. [4]

III **Tosiseikat, kansallinen oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymykset**

16. Přerovin (Tšekki) kunnan viranomainen oli 12.2.2014 kieltänyt Grundzaa ajamasta moottoriajoneuvoja. Hän syyllistyi 9.3.2014 varkauteen Tšekissä. Grundza ajoi 9.8.2014 moottoriajoneuvoa Prahassa, ja hänet pidätettiin. Hänet todettiin 28.8.2014 syylliseksi viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estämiseen, joka on rangaistava teko. Lopulta Grundza tuomittiin 3.10.2014 yhteiseen [5] 15 kuukauden vankeusrangaistukseen varkaudesta ja viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estämisestä.

17. Tämän jälkeen Tšekin toimivaltainen oikeusviranomainen pyysi puitepäätöksen 2008/909 nojalla, että Grundzalle annettu lainvoimainen tuomio tunnustetaan ja rangaistus suoritetaan Slovakiassa.

18. Pyynnön tutkittuaan ja NS:n kaksoisrangaistavuuden arvioinnista antaman hajanaisen oikeuskäytännön huomioon ottaen ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin epäilee, voiko kaksoisrangaistavuuden edellytys nyt käsiteltävässä asiassa täyttyä, koska päätöksen, jonka täytäntöönpano estettiin, on tehnyt tšekkiläinen viranomainen.

3 — NS:n tuomio 26.1.2010, sp. zn. 2 Urto 1/2011, joka on julkaistu oikeustapauskokoelmassa Zbierka stanovísk NS a súdov SR, osa 2/2011, nro 17, s. 9, saatavana osoitteessa http://www.supcourt.gov.sk/data/files/88_stanoviska_rozhodnutia_2_2011.pdf.

4 — NS:n määräys, 5.9.2012, ss. zn. 3 Urto 1/2012, saatavana osoitteessa http://www.supcourt.gov.sk/data/att/23S02_subor.pdf).

5 — Määrätessään Tšekin lain mukaisen ”yhteisen rangaistuksen” (souhrnný trest) tuomioistuin rankaisee yhdellä ainoalla seuraamuksella kahdesta tai useammasta saman tekijän tekemästä rikoksesta. Tuomioistuin kumoaa olemassa olevien tuomioiden tuomiolauselmat siltä osin kuin ne koskevat rangaistuksia, ja tavallaan sisällyttää jo määrätyt rangaistukset uuteen seuraamukseen.

19. Tässä tilanteessa Krajský súd v Prešove (Prešovin alueellinen tuomioistuin) on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko puitepäätöksen [2008/909] 7 artiklan 3 kohtaa ja 9 artiklan 1 kohdan d alakohtaa tulkittava siten, että kaksoisrangaistavuutta koskevan edellytyksen on katsottava täyttyvän vain, jos teot, joihin tunnustettava tuomio liittyy, ovat tapauksen konkreettisen arvioinnin perusteella (in concreto) rikoksia (riippumatta niiden tunnusmerkistöstä tai niiden nimikkeestä) myös täytäntöönpanovaltion lainsäädännössä, vai riittääkö tämän edellytyksen täyttymiseksi se, että teko on yleisesti (in abstracto) rikos myös täytäntöönpanovaltion lainsäädännön mukaan?”

20. Itävallan, Tšekin, Slovakian ja Ruotsin hallitukset sekä komissio ovat esittäneet kirjallisia huomautuksia. Tšekin ja Slovakian hallitusta ja komissiota kuultiin 25.5.2016 pidetyssä istunnossa.

IV **Arviointi**

A *Johdanto: huomautus termeistä*

21. Kaikki huomautuksia esittäneet jäsenvaltiot ja komissio ovat yhtä mieltä siitä, että kaksoisrangaistavuuden edellytys täyttyy nyt käsiteltävässä asiassa. Ne ovat kuitenkin tulleet tähän päätelmään hyvin erilaisin perustein.

22. Kansallisen tuomioistuimen esittämä ennakkoratkaisukysymys perustuu käsite-eroon kaksoisrangaistavuuden edellytyksen abstraktin arvioinnin ja sen konkreettisen arvioinnin välillä.

23. Tätä käsitteistöä käytetään yleisesti rikosoikeudessa. Kyseisten käsitteiden (konkreettinen ja abstrakti) erityisestä ja täsmällisestä sisällöstä ei kuitenkaan ole täyttä selvyyttä. Oikeuskirjallisuudessa niistä näyttää olevan monia eri tulkintoja.[6]

24. Haettaessa niiden eri määritelmille yhteistä nimittäjää voitaisiin ehkä sanoa, että kaksoisrangaistavuuden abstraktilla arvioinnilla tarkoitetaan sen selvittämistä, olisivatko tuomion antaneessa valtiossa julistetussa rikostuomiossa tarkoitetut menettelyt tai teot rangaistavia, jos ne olisi tehty täytäntöönpanovaltion alueella.

25. Kaksoisrangaistavuuden konkreettinen arviointi näyttää vaativan paljon enemmän, kuten sen tarkistamista, täyttyvätkö muut täytäntöönpanovaltion lainsäädännössä määritellyt rikosvastuun edellytykset, kuten vaadittu ikä tai mielentila, ja sen huomioon ottamista, missä olosuhteissa teko on tehty.

26. Kirjalliset huomautukset ja suullisessa käsittelyssä käydyt keskustelut osoittavat, että jäsenvaltioiden välillä on merkittäviä eroja konkreettisen ja abstraktin käsitteiden täsmällisessä tulkinnassa kaksoisrangaistavuuden kannalta.

6 — Ks. esimerkiksi Plachta, M., ”The Role of Double Criminality in International Cooperation in Penal Matters”, teoksessa Jareborg N. (toim.), *Double criminality: Studies in International Criminal Law*, Kriminalistik Institut, 1989, s. 105; Wouter van Ballegooij, *The Nature of Mutual Recognition in European Law: Re-examining the Notion form an Individual Rights Perspective with a View to Its Further Development in the Criminal Justice Area*, Intersentia, 2015, s. 127; Flore, D., ”Reconnaissance mutuelle, double incrimination et territorialité”, teoksessa *La reconnaissance mutuelle des décisions judiciaires pénales dans l'Union européenne*, Éditions de l'Université de Bruxelles, 2001, s. 69 ja 70; Keijzer, N., ”The Double Criminality Requirement”, teoksessa Blekxtoon ym. (toim.), *Handbook on the European Arrest Warrant*, T.M.C. Asser Press, 2005, s. 137; Cahin, G., *La double incrimination dans le droit de l'extradition*, RGDIP, 2013, nro 3, s. 586 ja Cameron, I., ”Double criminality under pressure”, teoksessa *Festskrift Till Per Ole Träskman*, Norstedts Juridik AB, 2011, s. 124.

27. Kyseisissä keskusteluissa kävi myös selväksi, ettei eron tekemisellä kaksoisrangaistavuuden abstraktin ja konkreettisen arvioinnin välillä tarkoiteta mitään jyrkkää kahtiajakoa, vaan jako on liukuva. Tämä erottelu perustuu siihen, miten abstraktisti kaksoisrangaistavuutta kulloinkin päätetään arvioida. Korkeimmalla abstraktiotasolla arvioinnin voitaisiin väittää painottuvan pelkästään teon moraalittomuuteen: tekoa pidetään vääränä kummassakin oikeusjärjestyksessä. Hieman alemmalle tasolle mentäessä tutkitaan jo rikoksen keskeinen tunnusmerkistö. Vieläkin alemmilla abstraktiotasoilla voidaan tarkastella kaikkia muita rikosvastuuseen vaikuttavia tekijöitä, joita ovat esimerkiksi rikoksentekijän ikä, rikoksen poikkeukselliset olosuhteet (tai niiden puuttuminen), mutta myös määrättyjen seuraamusten ankaruus. Kaikkein alimmalla abstraktiotasolla (tai pikemminkin korkeimmalla konkretiatasolla) suoritettavassa arvioinnissa ovat merkityksellisiä myös yksittäiset tosiseikat. Tällä tasolla edellytetään tosiasiallisesti sitä, että teko ja sen oikeudellinen luonnehdinta ovat lähes samat kummassakin oikeusjärjestyksessä.

28. Mihin siis abstraktin ja konkreettisen välinen raja on vedettävä? Komission suullisessa käsittelyssä ilmaiseman kannan tapaan katson, ettei näistä käsitteistä ja niiden erityissisällöstä kiisteleminen välttämättä helpota hyödyllisen vastauksen antamista kansalliselle tuomioistuimelle nyt käsiteltävässä asiassa. Kun lisäksi otetaan huomioon väliintulijoina olevien jäsenvaltioiden näkemyserot siitä, kuinka tarkasti abstraktin ja konkreettisen käsitteet on määriteltävä, tällainen käsitteiden ”laputtaminen” voi olla harhaanjohtavaa, koska ne pakostikin ymmärretään eri tavalla.

29. Näistä syistä en ratkaisuehdotuksessani keskity niinkään käsitteisiin vaan analysoin kysymystä toiminnalliselta kannalta. Kansalliselle tuomioistuimelle ehdottamani vastaus perustuu kaksoisrangaistavuuden edellytyksen soveltamiseen rikosasioissa tehtävää oikeudellista yhteistyötä koskevassa unionin sisäisessä järjestelmässä ja erityisesti puitepäätöksen 2008/909 yhteydessä.

30. Ennen tämän toiminnallisen analyysin aloittamista on kuitenkin hyödyllistä tarkastella lyhyesti kaksoisrangaistavuuden käsitteen kehitystä kansainvälisessä oikeudessa ja unionin lainsäädännössä. Tämä kehityskulku auttaa ymmärtämään tarkemmin, mitä puitepäätöksellä 2008/909 oli tarkoitus saavuttaa.

B *Kaksoisrangaistavuuden edellytyksen kehitys*

31. Kaksoisrangaistavuuden vaatimuksella tarkoitetaan, että valtio voi tavallisesti käyttää ekstraterritoriaalista tuomiovaltaa vain sillä edellytyksellä, että kyseinen teko on sekä tekovaltiossa sovellettavassa laissa että teosta rankaisevan valtion laissa säädetty rangaistavaksi.[7] Tämä vaatimus liittyy laillisuusperiaatteeseen ja erityisesti rangaistusten ennakoitavuuteen (nulla poena sine lege).

32. Kaksoisrangaistavuutta on perinteisesti pidetty ehtona henkilön luovuttamiselle rikoksen johdosta. Vaikka kansainvälisen oikeuden säädöksissä saatetaan nimenomaisesti luetella rikoksia, joista rikoksentekijän saa luovuttaa, rikoksen johdosta tapahtuvan luovuttamisen lisäedellytykseksi asetetaan usein se, että teko on säädetty rangaistavaksi kummankin luovutusmenettelyyn osallistuvan valtion oikeusjärjestyksessä.[8]

33. Kaksoisrangaistavuuden vaatimus liittyy täysivaltaisuuden, vastavuoroisuuden ja puuttumattomuuden periaatteisiin, jotka ovat kansainvälisen oikeuden säädöksissä vahvistetun valtioiden välisen yhteistyön perusta. Tämän yhteistyön pääasiallisena tarkoituksena on välttää puuttumasta siihen osallistuvien valtioiden sisäisiin asioihin.[9]

7 — Cameron, I., ”Double criminality under pressure”, teoksessa *Festskrift Till Per Ole Träskman*, Norstedts Juridik AB, 2011, s. 122 ja 123.

8 — Thouvenin, J.-M., ”L’extradition”, teoksessa Ascensio, H., Decaux, E., Pellet, A., *Droit international pénal*, Pedone, Pariisi, 2. tarkistettu painos, 2012, s. 1123 ja 1124.

9 — Daillier, P. ja Pellet, A., *Droit international public*, LGDJ, Pariisi, 7. painos, 2008, s. 515, 337 kohta.

34. Rikosasioissa tehtävää oikeudellista yhteistyötä koskeva unionin sisäinen järjestelmä sitä vastoin perustuu ensisijaisesti vastavuoroisen tunnustamisen periaatteeseen.[10] Tässä järjestelmässä jäsenvaltioiden oikeusjärjestykset ovat toisilleen avoimia, mikä perustuu siihen, että niillä on luja keskinäinen luottamus toistensa rikosoikeudellisiin järjestelmiin.

35. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että kun jossakin jäsenvaltiossa annetaan tuomio, se on ”tunnustettava ja pantava täytäntöön muissa jäsenvaltioissa mahdollisimman nopeasti ja kitkattomasti, ikään kuin se olisi kansallinen tuomio”.[11]

36. Vastavuoroisen tunnustamisen periaate on johtanut muun muassa luettelon laatimiseen rikoksista, joiden osalta kaksoisrangaistavuuden edellytyksen tutkimisesta on luovuttu, joten kaksoisrangaistavuutta *ei* tutkita.

37. Tämä – tosin vain osittainen – luopuminen kaksoisrangaistavuuden vaatimuksesta merkitsee laadullista etääntymistä kansainvälisessä oikeudessa noudatetusta käytännöstä. Tästä luopumisratkaisusta säädettiin ensimmäisen kerran eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä tehdyssä puitepäätöksessä 2002/584,[12] ja sitä on myöhemmin laajennettu useilla muilla unionin säädöksillä,[13] mukaan lukien puitepäätöksellä 2008/909.

38. Puitepäätöksellä 2002/584 korvattiin aiemmin käytössä ollut monenvälinen luovuttamisjärjestelmä jäsenvaltioiden välillä.[14] Lisäksi puitepäätöksellä 2008/909 on korvattu useita kansainvälisen oikeuden instrumentteja yhteistyön lisäämiseksi jäsenvaltioiden välillä.

39. Puitepäätöstä 2008/909 edeltäneet kansainvälisen oikeuden instrumentit olivat tuomittujen siirtämisestä tehty yleissopimus, ulkomaisten rikosoikeudellisten tuomioiden täytäntöönpanosta tehty Euroopan yhteisöjen jäsenvaltioiden välinen yleissopimus ja rikosoikeudellisten tuomioiden pätevyydestä tehty eurooppalainen yleissopimus.[15] Kaikkiin näihin yleissopimuksiin sisältyi kaksoisrangaistavuutta koskevia määräyksiä.[16]

10 — Puitepäätöksen 2008/909 johdanto-osan ensimmäinen perustelukappale. Ks. myös julkisasiamies Botin ratkaisuehdotus Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:319, 13 kohta).

11 — Plachta, M., ”Cooperation in Criminal Matters in Europe”, teoksessa Cherif Bassiouni, M., *International Criminal law*, 3. painos, nide II *Multilateral and Bilateral Enforcement Mechanisms*, Martinus Nijhoff, 2008, s. 458. Ks. myös puitepäätöksen 2008/909 johdanto-osan viides perustelukappale.

12 — Eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehty neuvoston puitepäätös 2002/584/YOS (EYVL 2002, L 190, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 26.2.2009 tehdyllä neuvoston puitepäätöksellä 2009/299/YOS (EUVL 2009, L 81, s. 24). Puitepäätöksen 2002/584 pätevyydestä siltä osin kuin sillä poistetaan kaksoisrangaistavuuden tutkinta puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 1 kohtaa vastaavassa säännöksessä lueteltujen rikosten osalta, ks. tuomio 3.5.2007, Advocaten voor de Wereld (C-303/05, EU:C:2007:261, 48–61 kohta).

13 — Omaisuuden tai todistusaineiston jäädyttämistä koskevien päätösten täytäntöönpanosta Euroopan unionissa 22.7.2003 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2003/577/YOS (EUVL 2003, L 196, s. 45) 3 artiklan 2 kohta; vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta menetetyksi tuomitsemista koskeviin päätöksiin 6.10.2006 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2006/783/YOS (EUVL 2006, L 328, s. 59) 6 artiklan 1 kohta; vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta taloudellisiin seuraamuksiin 24.2.2005 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2005/214/YOS (EUVL 2005, L 76, s. 16) 5 artiklan 1 kohta; vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta tuomioihin ja valvontapäätöksiin valvontatoimenpiteiden ja vaihtoehtoisten seuraamusten valvomiseksi 27.11.2008 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2008/947/YOS (EUVL 2008, L 337, s. 102) 10 artiklan 1 kohta (valvontarangaistus ja vaihtoehtoiset seuraamukset) ja vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta valvontatoimia koskeviin päätöksiin Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä tutkintavankeuden vaihtoehtona 23.10.2009 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2009/829/YOS (eurooppalainen valvontamääräys) 14 artiklan 1 kohta (EUVL 2009, L 294, s. 20).

14 — Ks. tuomio 28.8.2015, Minister for Justice and Equality (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 27 ja 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) ja tuomio 6.10.2009, Wolzenzburg (C-123/08, EU:C:2009:616, 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

15 — Ks. puitepäätöksen 2008/909 26 artiklan 1 kohta.

16 — Ks. tuomittujen siirtämisestä 21.3.1983 tehdyn yleissopimuksen (ETS nro 112) 3 artiklan 1 kohdan e alakohta, ulkomaisten rikosoikeudellisten tuomioiden täytäntöönpanosta 13.11.1991 tehdyn Euroopan yhteisöjen jäsenvaltioiden välisen yleissopimuksen 5 artiklan b alakohdan ensimmäinen luetelmakohta ja rikosoikeudellisten tuomioiden pätevyydestä 28.5.1970 tehdyn eurooppalaisen yleissopimuksen (ETS nro 70) 4 artiklan 1 kohta.

40. Tämä historiallinen dynamiikka on tärkeää pitää mielessä, kun tarkastellaan kaksoisrangaistavuuden edellytyksen tarkoitusta puitepäätöksessä 2008/909. Kyseisen säännön soveltaminen puitepäätöksen 2008/909 nojalla ei nimittäin saisi tehdä jäsenvaltioiden välisestä vuorovaikutuksesta alkeellisempaa tai hankalampaa kuin se oli aiemmassa, edellä mainittuihin kansainvälisen oikeuden instrumentteihin perustuneessa järjestelmässä, joka ei ollut yhtä kokonaisvaltainen.

C *Kaksoisrangaistavuuden edellytyksen soveltaminen puitepäätöksen 2008/909 yhteydessä*

41. Ennakkoratkaisukysymyksellään kansallinen tuomioistuin haluaa lähinnä selvittää, miten abstraktisti tai yleisesti rikosta, josta on annettu tuomio, on asianmukaista arvioida puitepäätöksessä 2008/909 tarkoitetun kaksoisrangaistavuuden edellytyksen täyttymisen kannalta. Se haluaa erityisesti varmistaa, onko puitesopimuksen 7 artiklan 3 kohtaa ja 9 artiklan 1 kohdan d alakohtaa tulkittava siten, että niiden mukaan kaksoisrangaistavuuden edellytys täyttyy, kun

a) teot, joiden osalta tuomion tunnustamista ja rangaistuksen täytäntöönpanoa pyydetään, luokitellaan tuomion antaneessa jäsenvaltiossa rikosnimikkeeseen ”viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estäminen”, ja kun

b) myös täytäntöönpanovaltion lainsäädännössä on rikosnimike, jonka tunnusmerkistö on samanlainen, mutta kun

c) täytäntöönpanovaltion lainsäädännössä – tai pikemminkin sen oikeuskäytännössä – kyseiseen nimikkeeseen luokittelun edellytyksenä on ilmeisesti se, että päätöksen on antanut jokin sen omista viranomaisista.

42. Aluksi on muistutettava, että puitepäätöksen 2008/909 soveltaminen ja teon kaksoisrangaistavuuden tutkiminen riippuu siitä, sisältyykö kyseinen rikos 7 artiklan 1 kohdassa esitettyyn luetteloon. Siinä lueteltujen rikosten osalta täytäntöönpanovaltion tuomioistuimet eivät lähtökohtaisesti [17] voi tutkia kaksoisrangaistavuuden edellytyksen täyttymistä tuomion tunnustamisen ja tuomion antaneessa valtiossa määrätyn rangaistuksen täytäntöönpanon yhteydessä.

43. Kyseisessä luettelossa ei mainita rikosta, joka liittyy viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estämiseen.

44. Jos rikos ei sisälly 7 artiklan 1 kohdan luetteloon, kaksoisrangaistavuus voidaan tutkia. Jäsenvaltioilla on mahdollisuus mutta ei velvollisuutta tutkia näiden rikosten kaksoisrangaistavuutta. Jäsenvaltiot voivat siten vapaasti päättää, soveltavatko ne kaksoisrangaistavuuden edellytystä niihin rikoksiin, joita 7 artiklan 1 kohdassa ei mainita.

45. Slovakia on käyttänyt tätä mahdollisuutta. Slovakian tuomioistuinten on siten tarkistettava kyseisen edellytyksen täyttyminen tutkiessaan muissa jäsenvaltioissa tuomittujen henkilöiden siirtämistä koskevia pyyntöjä.

46. Jotta ennakkoratkaisua pyytäneelle jäsenvaltiolle voitaisiin tämän perusteella antaa hyödyllinen ohjeistus kaksoisrangaistavuuden arvioinnissa sovellettavista arviointiperusteista, selvitän aluksi tällaisessa arvioinnissa huomioon otettavat merkitykselliset seikat 1) ja tarkastelen sen jälkeen käsiteltävässä asiassa esille nousevaa erityiskysymystä, joka koskee valtion suojattua intressiä 2).

17 — Jollei asianomainen jäsenvaltio ole ilmoittanut toisin puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

1. Kaksoisrangaistavuuden arvioinnin kannalta merkitykselliset seikat

47. Puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 3 kohdassa määritellään kaksoisrangaistavuuden arvioinnin laajuus säätämällä, että toimivaltainen viranomainen tarkistaa, katsotaanko kyseiset *teot* myös täytäntöönpanovaltion lainsäädännön mukaisesti rikoksiksi *niiden tunnusmerkistöstä tai kuvauksesta riippumatta*.

48. Tästä on mainittava kaksi olennaista seikkaa. Kun puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 3 kohdassa ensinnäkin painotetaan joustavaa lähestymistapaa rikoksen *tunnusmerkistöön*, siinä tehdään selväksi, ettei tuomion antaneen jäsenvaltion ja täytäntöön panevan jäsenvaltion lainsäädännöissä määriteltyjen rikoksen osatekijöiden ole vastattava toisiaan täydellisesti.

49. Kun puitepäätöksen 7 artiklan 3 kohdassa toiseksi edellytetään joustavuutta *kuvauksen* suhteen, siinä tehdään niin ikään selväksi, ettei myöskään tuomion antaneen jäsenvaltion ja täytäntöön panevan jäsenvaltion rikosnimikkeiden tai -luokitusten tarvitse vastata toisiaan täydellisesti.

50. Puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 3 kohdassa pidetään sitä vastoin merkityksellisenä ja ratkaisevana sitä, että rikokseen liittyvät keskeiset *tosiseikat*, sellaisina kuin ne ilmenevät yhtäältä tuomion antaneen valtion antamasta tuomiosta ja toisaalta täytäntöönpanovaltion lainsäädännössä vahvistetusta rangaistavan teon määritelmästä, vastaavat toisiaan.

51. Kaksoisrangaistavuuden arviointi muodostuu kahdesta päävaiheesta: 1) *delokalisaatiosta*, eli tuomion antaneen valtion oikeusjärjestyksestä irtautumisesta, jolla tarkoitetaan tuomion antaneessa valtiossa tehdyn teon keskeisten piirteiden määrittelyä ja teon tarkastelua siten kuin se olisi tapahtunut täytäntöönpanovaltiossa, ja 2) *subsumptiosta*, eli näiden keskeisten tosiseikkojen oikeudellisesta luokittelusta johonkin sopivaan täytäntöönpanovaltion lainsäädännössä määriteltyyn rikosnimikkeeseen.

52. Tämän ”muuntamisprosessin” aikana täytäntöönpanovaltion oikeusviranomaisen on siis esitettävä itselleen seuraavat kysymykset: voidaanko tuomion antaneessa valtiossa rikostuomioon johtaneet teot luokitella johonkin täytäntöönpanovaltion rikoslaissa säädettyyn nimikkeeseen? Pidettäisiinkö kyseisiä tekoja jo sellaisinaan rangaistavina, jos ne olisi tehty täytäntöönpanovaltion alueella?

53. Kun haetaan vastauksia edellä mainittuihin kysymyksiin ja määritellään asianomaisia toiseen muotoon muunnettavia tekoja, näitä kysymyksiä olisi mielestäni tarkasteltava melko korkealla abstraktiotasolla. Tarkoituksena on selvittää, vastaavatko ne keskeiset *tosiseikat*, joita tuomion antaneen valtion oikeusviranomaiset pitävät merkityksellisinä rikoksentekijän tuomitsemisessa, jonkin täytäntöönpanovaltion rikoslaissa määritellyn rikoksen *tunnusmerkistöä*.

54. Puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 3 kohdan sanamuodosta (”niiden tunnusmerkistöstä tai kuvauksesta riippumatta”) ilmenee kuitenkin selvästi, ettei tällaista vastaavuutta pidä hakea tuomion antaneen valtion ja täytäntöönpanovaltion oikeusjärjestyksissä kyseisestä rikoksesta annettujen normatiivisten määritelmien väliltä. [18]

55. Monissa tapauksissa vastaavuuksia löytyy tietenkin helposti jo normatiivisella tasolla. Näin on myös nyt tarkasteltavassa asiassa. Viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estämistä koskeva rikosnimike on Tšekin ja Slovakian rikoslaeissa määritelty lähes samalla tavalla. Muissa tapauksissa rikos on kuitenkin voitu määritellä täytäntöönpanovaltiossa hieman eri tavalla kuin tuomion antaneessa valtiossa. Rikosten

18 — Palatakseni esimerkkiini tuomittujen luovuttamismenettelystä, jonka yhteydessä kaksoisrangaistavuuden edellytys aikoinaan otettiin käyttöön, pidän merkityksellisenä sitä, että YK:n luovuttamista koskevan mallisopimuksen 2 artiklan 2 kohdassa määrätään nimenomaisesti, että ”sen määrittämiseen, pidetäänkö tekoa rangaistavana molempien sopimusvaltioiden lainsäädännössä, ei vaikuta se, a) sijoittavatko molemmat sopimusvaltiot rikoksen tunnusmerkistöön kuuluvat teot tai laiminlyönnit samaan ryhmään ja käytetäänkö rikoksesta samaa nimitystä; b) että rikoksen tunnusmerkistö on sopimusvaltioiden lainsäädännöissä erilainen, kunhan teot tai laiminlyönnit, sellaisina kuin pyynnön esittänyt valtio on ne esittänyt, otetaan kokonaisuudessaan huomioon” (Model Treaty on Extradition, A/RES/45/116, 14.12.1990).

tunnusmerkistöt eivät kenties ole täysin samanlaiset. Toisinaan taas tunnusmerkistöt voivat olla melko lähellä toisiaan, mutta rikoksella on toisessa oikeusjärjestyksessä eri nimike. Lisäksi rikoslaissa annettu ”alkuperäisen” rikoksen määritelmä voi olla melko suppea ja sisältyä johonkin laajempaan rikostunnusmerkistöön, jolloin näitä olisi tarkasteltava yhdessä kaksoisrangaistavuuden tarkistamiseksi.

56. Kuten jo korostin, on selvää, että rikoksen muuntamisen, johon tuomion antaneen valtion ja täytäntöönpanovaltion välillä aiotaan ryhtyä, pitäisi tapahtua diagonaalisesti (suorittamalla tuomion antaneen valtion määrittämien keskeisten tosiseikkojen oikeudellinen luokittelu täytäntöönpanovaltion lainsäädännön perusteella) eikä horisontaalisesti (jolloin haettaisiin vastaavuutta kummankin valtion normatiivisten rikosmääritelmien väliltä).

57. Nyt käsiteltävässä asiassa voidaan ottaa käytännön esimerkiksi Grundzan tapaus, jossa teon peruskuvaus, joka on tarkoitus muuntaa, voidaan esittää seuraavasti: henkilö on ajanut moottoriajoneuvoa, vaikka häntä on viranomaispäätöksellä kielletty tekemästä niin.

58. Seuraava kysymys kuuluu, pidettäisiinkö tällaista tekoa myös täytäntöönpanovaltion lakien mukaan rangaistavana, jos se olisi tehty sen alueella. Slovakian tapauksessa tähän kysymykseen olisi vastattava myöntävästi.

59. Delokalisaatiossa ja subsumptiossa voidaan kuitenkin yleensä mennä vielä pidemmälle, jopa niin, että niissä otetaan huomioon rikoksen luokittelussa täytäntöönpanovaltion lainsäädännössä tapahtuneet muutokset. Tšekin hallituksen suullisessa käsittelyssä esittämä esimerkki havainnollistaa tätä hyvin. Se liittyi Saksan rikoslain rikosnimikkeeseen ”ajokortitta ajaminen”.[19] Vaikuttaa siltä, että Saksan rikoslaissa Grundzan tekoa ei välttämättä luokiteltaisi ”viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estämiseksi” vaan ”ajokortitta ajamiseksi”. Vaikka näin olisikin, puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun kaksoisrangaistavuuden edellytyksen olisi mielestäni siitä huolimatta katsottava täyttyvän. Kyseisen säännöksen sanamuodossa nimittäin nimenomaisesti ennakoidaan ja hyväksytään rikosoikeudellisessa luokittelussa tapahtuneet muutokset siinä yhteydessä, kun rikoksia muunnetaan oikeusjärjestyksestä toiseen.

60. Lähestymistapa, jota puitepäätöksessä 2008/909 tarkoitetun kaksoisrangaistavuuden arvioinnissa olisi mielestäni noudatettava, perustuu siis tuomion antaneen valtion tuomioistuimen tutkiman ja tuomitseman teon yleistämiseen korkeammalla abstraktiotasolla. Tällainen yleistäminen vaatii väistämättä tiettyä joustavuutta muuntamisprosessilta, jonka aikana kyseinen teko tutkitaan vertaamalla sitä täytäntöönpanovaltiossa saatavilla oleviin rikosmääritelmiin.

61. Näkemystä, jonka mukaan kaksoisrangaistavuuden arviointi edellyttää menemistä huomattavan korkealle abstraktiotasolle, tukee myös tuomion antaneen valtion toimivaltaisten viranomaisten puitepäätöksen 2008/909 liitteessä I olevalla vakiolomakkeella toimittamien tietojen vähäisyys.

62. Lomakkeella toimitettavien tietojen määrä riippuu siitä, koskeeko tuomion tunnustamista ja rangaistuksen täytäntöönpanoa koskeva pyyntö 7 artiklan 1 kohdassa lueteltuja rikoksia (liitteessä I olevan h osan 1 ja 2 kohta) vai muita (luetteloon sisältymättömiä) rikoksia (liitteessä I olevan h osan 1 ja 3 kohta).

63. Jopa luetteloon sisältymättömistä rikoksista, joiden kaksoisrangaistavuus voidaan tarkistaa, toimitettavat vakiomuotoiset tiedot ovat kuitenkin melko vähäiset. Kuten Ruotsin hallitus kirjallisissa huomautuksissaan toteaa, näin vähäisten tietojen perusteella asiasta ei varmastikaan pystytä tekemään tarkempaa arviointia.

19 — Ks. tieliikennelain (Straßenverkehrsgesetz (StVG); BGBl, 2003 I, s. 310 ja 919) 21 §:n 1 momentti, joka koskee rikosnimikettä ”Fahren ohne Fahrerlaubnis” (ajokortitta ajaminen): ”(1) Se, joka: 1. kuljettaa moottoriajoneuvoa, vaikkei hänellä ole siihen vaadittavaa ajo-oikeutta tai vaikka hänet on määrätty ajokieltoon – – on tuomittava vankeuteen enintään yhdeksi vuodeksi tai sakkoon – –”

64. Rikosoikeudellisessa luokittelussa saattaa siis esiintyä yksilöllisiä eroja, mutta näillä erityispiirteillä ei ole merkitystä kaksoisrangaistavuuden edellytyksen arvioinnissa. Ratkaisevaa on, luokiteltaisiinko kyseisenkaltainen teko sellaisenaan rangaistavaksi, jos se olisi tehty täytäntöönpanovaltion alueella.

65. Tässä on syytä painottaa erityisesti ilmausta ”sellaisenaan rangaistava”, joka on eri asia kuin se, olisiko sama henkilö syytteeseen pantuna todettu syylliseksi ja tuomittu rangaistukseen myös siinä tapauksessa, että rikosoikeudenkäynti olisi pidetty täytäntöönpanovaltion lain mukaisesti.

66. Tästä on huomautettava, että puitepäätöksellä 2008/909 pyritään helpottamaan tuomittujen yhteiskuntaan sopeuttamista mahdollistamalla se, että he voivat suorittaa rangaistuksensa toisessa jäsenvaltiossa.

67. Tämä tarkoittaa, että sen tavoitteena on jo tuomittujen henkilöiden siirtäminen toiseen valtioon ja heidän sopeuttamisensa sen yhteiskuntaan. Selvästikään tarkoituksena ei ole ryhtyä kyseenalaistamaan lainvoimaisia ratkaisuja tai uusimaan rikosoikeudenkäyntejä täytäntöönpanovaltiossa. Puitepäätöksessä 2008/909 tarkoitettua yhteistyötä ei ole suotta järjestetty niin, että se voidaan käynnistää *vasta*, kun oikeudenkäynti on pidetty ja tuomion antaneessa valtiossa on julistettu *lainvoimainen* tuomio.

68. Tässä yhteydessä voidaan asianmukaisesti katsoa, että puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu kaksoisrangaistavuuden edellytys on tarkoitettu viimeiseksi ”varoventtiiliksi”, johon täytäntöönpanovaltio voi turvautua kieltäytyäkseen panemasta täytäntöön tuomiota teosta, joka ei sen oman lainsäädännön mukaan ole sellaisenaan rangaistava. Jäsenvaltiota ei siis voida velvoittaa tunnustamaan tuomiota ja panemaan täytäntöön rangaistusta sellaisesta käyttäytymisestä, jota kyseisessä valtiossa ja sen yhteiskunnassa ei pidetä moraalisesti niin vääränä, että se olisi säädetty rangaistavaksi. [20]

2. Valtion suojatun intressin merkitys

69. Kuten edellä jo totesin, kaksoisrangaistavuuden edellytyksen arviointi puitepäätöksen 2008/909 yhteydessä edellyttää tosiseikkojen mahdollisimman abstraktia tarkastelua irrallaan tuomion antaneen valtion oikeusjärjestyksestä ja niiden oikeudellista luokittelua täytäntöönpanovaltion rikosoikeuden kannalta.

70. On pelkästään johdonmukaista, että tässä muuntamisprosessissa on otettava huomioon myös rikokseen liittyvä erityinen valtiollinen intressi. Muunnettavaa tekoa määriteltäessä valtion intressiä ei voida pitää minkään *tietyn* valtion (eli tuomion antaneen valtion) *tiettynä* kansallisena intressinä vaan *yhtenä* valtiollisena intressinä, joka arvioidaan muiden tekoon liittyvien keskeisten seikkojen ohella täytäntöönpanovaltion rikoslainsäädännön kannalta.

71. Voidaan helposti myöntää, että erityisissä ja melko äärimmäisissä tapauksissa tästä tuomion antaneen valtion ja täytäntöönpanovaltion valtiollisten intressien varauksettomasta muuntamisesta on sallittua poiketa. Useimpien muiden rikosten – kuten viranomaispäätöksen täytäntöönpanon estämisen – tapauksessa vastavuoroisen tunnustamisen järjestelmää voidaan kuitenkin soveltaa vain, jos suojelun kohteena on ”viranomaispäätöksen” sitovuus eikä pelkästään ”yksinomaan jäsenvaltion X viranomaisten tekemien päätösten” sitovuus.

72. Tämän puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 3 kohdan merkityksen tulkinnan tueksi voidaan esittää vielä kaksi kyseisen päätöksen systematiikkaan liittyvää perustelua.

20 — Tähän ryhmään kuuluvat esimerkiksi teot, jotka on säädetty rangaistaviksi yhdessä jäsenvaltiossa mutta joita ei pidetä ensinkään rikoksina toisessa jäsenvaltiossa, kuten eutanasia tai juutalaisten joukkotuhon kieltäminen. Sama pätee mielestäni tekoihin, jotka yhdessä valtiossa luokitellaan rikoksiksi mutta toisessa pelkiksi hallintorikkomuksiksi (joista määrätään ainoastaan hallinnollisia, ei rikosoikeudellisia seuraamuksia).

73. Ensinnäkin on huomattava, että joidenkin puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 1 kohdassa lueteltujen rikosnimikkeiden (joiden osalta kaksoisrangaistavuuden edellytyksen soveltamisesta on luovuttu kokonaan) taustalla on selvästikin pyrkimys suojata sen valtion intressejä, jota vastaan nämä rikokset on tehty. Näitä ovat esimerkiksi tuhotyö, lahjonta, rahan väärentäminen, laittomassa maahantulossa ja maassa oleskelussa avustaminen, hallinnollisten asiakirjojen väärentäminen ja kaupankäynti näillä väärennöksillä tai maksuvälineväärennökset.

74. Toiseksi puitepäätöksen 2008/909 9 artiklan 1 kohdan d alakohdassa säädetään mahdollisuudesta kieltäytyä tuomion tunnustamisesta ja rangaistuksen täytäntöönpanosta, jos kaksoisrangaistavuuden edellytys ei täyty. Siinä kuitenkin täsmennetään, että ”vero-, tulli- ja valuutta-asioiden osalta tuomion täytäntöönpanosta ei – – voida kieltäytyä sillä perusteella, että täytäntöönpanovaltion lainsäädännössä ei määrätä samantyyppisiä veroja tai se ei sisällä veroja, tulleja tai valuuttatoimia koskevia samantyyppisiä säännöksiä kuin tuomion antaneen valtion lainsäädäntö”.

75. Mielestäni molemmat säännökset tukevat johtopäätöstä, jonka mukaan puitepäätöksen 2008/909 mukaisen vastavuoroisen tunnustamisen pitäisi yleensä olla täysin jäsenvaltioiden intresseihin liittyvien sidonnaisuuksien yläpuolella. Eikö vastavuoroisessa tunnustamisessa ja kunnioittamisessa ole kyse juuri tästä?

76. Edellä esitetyn perusteella katson, että puitepäätöksen 2008/909 7 artiklan 3 kohtaa ja 9 artiklan 1 kohdan d alakohtaa olisi tulkittava siten, että kaksoisrangaistavuuden edellytys täyttyy, jos tuomion tunnustamista ja määrätyn rangaistuksen täytäntöönpanoa pyydetään sellaisen teon osalta, joka melko korkealla abstraktiotasolla arvioituna on täytäntöönpanovaltion lakien mukaan sellaisenaan rangaistava, riippumatta siitä, onko kyseisen rikoksen kuvauksessa käytetty luokitus tuomion antaneen valtion oikeusjärjestyksessä täysin samanlainen kuin täytäntöönpanovaltion oikeusjärjestyksessä.

V **Ratkaisuehdotus**

77. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa Krajský súd v Prešoven esittämään ennakkoratkaisukysymykseen seuraavasti:

Vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta rikosasioissa annettuihin tuomioihin, joissa määrätään vapausrangaistus tai vapauden menetyksen käsittävä toimenpide, niiden täytäntöön panemiseksi Euroopan unionissa 27.11.2008 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2008/909/YOS 7 artiklan 3 kohtaa ja 9 artiklan 1 kohdan d alakohtaa olisi tulkittava siten, että kaksoisrangaistavuuden edellytys täyttyy, jos tuomion tunnustamista ja määrätyn rangaistuksen täytäntöönpanoa pyydetään sellaisen teon osalta, joka melko korkealla abstraktiotasolla arvioituna on täytäntöönpanovaltion lakien mukaan sellaisenaan rangaistava, riippumatta siitä, onko kyseisen rikoksen kuvauksessa käytetty luokitus tuomion antaneen valtion oikeusjärjestyksessä täysin samanlainen kuin täytäntöönpanovaltion oikeusjärjestyksessä.